

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce **B. S.**, nar., stát. přísl. Ukrajina,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1,

proti

žalovanému **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č. j. CPR-19379-4/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č. j. CPR-19379-4/ČJ-2018-930310-V234, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a době zákazu pobytu 1 roku dle § 119 odst. 2 písm. b) a § 119 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
2. Žalobce namítá, že správní orgány nesprávně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“, jestliže výhradu veřejného pořádku lze vykládat pouze restriktivně a v souladu se zásadou přiměřenosti a zároveň musí být založeno výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje. Osobní chování cizince musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některé ze základních zájmů společnosti. Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Správní orgán musí prokázat, v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Odůvodnění, že důvodné nebezpečí, že v budoucnu může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušil platné právní předpisy, respektive preferovat de facto preventivní opatření, považuje žalobce za nepřipustné. Za porušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Pokud zákonodárce stanovuje, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, presumuje se tak jednoznačně intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí. Nejde proto o všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti. Protiprávní jednání žalobce bylo spojeno výhradně s otázkou pobytu na území ČR, přičemž díky postavení rodinného příslušníka EU je tato otázka již vyřešena a nelze očekávat od žalobce jakékoliv protiprávní jednání. Přestože netrvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek, bylo mu uloženo vyhoštění na dobu jednoho roku, což je nepřiměřené a neadekvátní okolností případu s ohledem na zásadu proporcionality a právní jistoty. Žalobce poukázal na skutečnost, že má na území ČR svou družku, se kterou plánuje uzavřít sňatek, mají půjčku v hodnotě 1,2 mil. Kč a sama družka by nebyla schopna je splácet. Dále žalobce uvedl, že má podanou žádost o přechodný pobyt, na základě něhož mu vznikla fikce pobytu, dostává překlenovací štítky. Uložení správního vyhoštění by „pobytové řízení pozbylo platnosti“ a došlo by tak k fatálnímu zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu plynou tyto skutečnosti:
5. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 5. 2018, č. j. KRPA-58612-106/ČJ-2016-000022, bylo žalobci dle § 119 odst. 2 písm. b) a § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu 1 roku, neboť se dopustil závažného porušení veřejného pořádku spočívající v tom, že se v České

republike prokazoval dokladem, který byl padělán, jako dokladem vlastním a to cestovním dokladem litevské republiky znějícím na jméno R. B. Na území ČR pobýval nejméně ode dne 13. 2. 2016 bez cestovního dokladu, kdy byl zadržen při pobytové kontrole, a současně bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce vědomě uváděl jinou identitu své osoby, na základě čehož byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. 2. 2016, sp. zn. 121 T 11/2016, za spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny k trestu vyhoštění na 18 měsíců s právní mocí 24. 2. 2016. Dále bylo zjištěno porovnáním otisků prstů, že žalobce byl na území Polska pod identitou B. B. odsouzen k trestu odnětí svobody za rvačku v baru. Dle porovnání daktyloskopické karty s vojenskou databází byla zjištěna jeho identita S. B., dříve B.

6. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 5. 2018, č. j. KRPA-58612-106/ČJ-2016-000022, v rozsahu uložení zákazu vstupu nikoliv na členské země EU, ale pouze na území ČR. Žalovaný měl za to, že jednání žalobce je aktuálním dostatečně závažným ohrožením zájmů společnosti a veřejného pořádku, které je založeno výlučně na osobním chování žalobce. Společenská škodlivost jeho jednání je dána tím, že si vědomě zajistil padělaný doklad s cílem oklamat správní orgány, neboť musel vědět, za jakých podmínek může v České republice pobývat. Žalovaný považoval uložení správního vyhoštění za souladné s principem proporcionality i dobu zákazu pobytu odpovídající jednáním žalobce spočívající v uvádění falešné identity i pobývání zde dlouhodobě bez oprávnění k pobytu i se zřetelem pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin.
7. Ve věci již Městský soud v Praze rozhodl dne 2. 7. 2019 rozsudkem č. j. 16 A 29/2019 – 42 zamítnutím žaloby, avšak Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 8 Azs 250/2019 – 38 ze dne 28. 2. 2020 rozsudek zdejšího soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. V dané věci je rozhodná otázka definice závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. zda takovým jednáním je držení padělaného cestovního dokladu. Pokud nikoli, zda ve spojení s trestnou činností násilného charakteru nijak významného rázu před 18 lety již ano. A pokud stále nikoli, zda lze přihlídnout k jednání cizince v průběhu správního řízení spočívajícím v zatajování identity a nevycestování, přestože mu bylo správní vyhoštění uloženo v trestním řízení.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 8, 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním; nebo uvedl-li cizinec v řízení podle tohoto zákona nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, nebo porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o

správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařili výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Přitom dle § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince až na 10 let, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. a) anebo b).

11. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, při výkladu pojmů *"veřejný pořádek"*, resp. *"závažné narušení veřejného pořádku"*, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci." Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě „není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR". Rozšířený senát se neztotožnil se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009 - 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Pokud za narušení veřejného pořádku nelze považovat výhradně jednání naplňující znaky protiprávního jednání dle trestního zákona, potom nelze ani za závažné narušení veřejného pořádku považovat pouze závažné trestné činy, jak tvrdí žalobce.
12. Z výše uvedeného ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců plyne, že prokázání se padělaným dokladem je jednáním, za které lze cizinci uložit správní vyhoštění až na dobu 5 let (odst. 1 písm. b) bod 1), shodně jako při maření již uloženého vyhoštění (odst. 1 písm. b) bod 9). Správní vyhoštění na 10 let však lze cizinci uložit pouze v případě důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit pořádek (odst. 1 písm. a) bod 2). Porovnáním písm. a) a b) odst. 1 je patrné, že prokázání se padělaným dokladem není závažným narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud takové jednání není závažným narušením veřejného pořádku u cizince bez vazby k EU, potom jím také není ani u cizince s vazbou na občana EU, kterému lze uložit správní vyhoštění, pouze pokud ohrožuje bezpečnost státu a nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (§ 119 odst. 2). V případě rodinného příslušníka občana EU zákonodárce vyžaduje jednání vyšší intenzity než je být soudem pravomocně odsouzené držení padělaného dokladu. Městský soud v Praze k výtce Nejvyššího správního soudu přehodnotil své stanovisko a opírajíc se o výše uvedený jazykový a systémový výklad § 119 zákona o pobytu cizinců nově uvádí, že držení padělaného cestovního dokladu není narušením veřejného pořádku závažným způsobem,

proto v takovém případě nelze rodinnému příslušníkovi občana EU za uvedené jednání uložit správní vyhoštění (§ 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

13. Na výše uvedeném závěru v dané věci nic nemění skutečnost, že žalobce byl za padělání dokladu pravomocně odsouzen, neboť zákon o pobytu cizinců nerozlišuje mezi užitím padělaného dokladu a odsouzením za takovou činnost. Předchozí nepodmíněné odsouzení žalobce v Polsku v roce 2000 lety pro rvačku není okolností, která by společně s paděláním litevského pasu nově sčítáním založila závažné porušení veřejného pořádku. Jednalo se pouze o okolnost, která (ne)měla naplnit podmínku aktuálnosti protiprávního jednání, jakožto předpokladu pro správní vyhoštění. Jestliže jednání žalobce spočívající v padělání pasu nedosáhlo zákonem požadované intenzity, jsou úvahy o naplnění podmínky aktuálnosti irelevantní. Shodně jako předchozí úvahy Městského soudu v Praze o změně příjmení a nevycestování žalobce po uložení trestu vyhoštění v trestním řízení příkazu. Lze pouze konstatovat, že bylo na žalobci, aby například v kasačním řízení vysvětlil důvody změny příjmení, jinak byl soud oprávněn vycházet z jemu známé praxe. Počet případů změny příjmení občanů Ukrajiny je natolik výrazný, že pokud se tak děje výhradně u cizinců, kterým byl uložen zákaz pobytu v zemích EU, nelze konstatovat jinak, než že se jedná o notorietu soudu obecně známou, která je zjevně dána nedostatečností informačního systému osob se zákazem pobytu v EU. Obdobně lze uvést v případě nevycestování žalobce po vydání trestního příkazu. Nejen že k tomu vedou Nejvyšším správním soudem uvedená data prokazující pobyt žalobce v ČR, ale zejména soudní praxe nejen Obvodního soudu pro Prahu 1. Přičemž bylo na žalobci, aby prokázal, že skutečně vycestoval.
14. Soud shledal důvodnou žalobou uplatněnou námitku nenaplnění podmínek podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku, pokud nebude správními orgány zpochybněno, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu, a to náklady na právní zastoupení žalobce ve výši 9 300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, podání kasační stížnosti) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 %.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. července 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce